

Csak fuss tovább!

Furcsa érzés, amikor az ember ilyen gyorsan fut, a lábam alig éri a földet, szinte repülök. Ő is itt van mellettem, csöndben fut, közben pedig folyamatosan beszél hozzám. Rendre sikerül kikerülnöm az összes bokrot, de a csupasz lábamat már elevenre sebezte a sok szűrős ág. Mintha minden előttem tornyosuló fa, és minden alattomosan küszó növény csak azért lenne ott, hogy engem megállítson. Annyira fáj mindenem, de nem szabad megállnom. Ő is ezt mondja, biztat, hogy fussak vele és csak *rá* figyeljek. Nagyon pontosan navigál, figyelmeztet, hogy hová lépjek.

Itt vannak mögöttünk. Ők meg sem próbálnak csöndben lenni, dúvadként törik a bozótot. Gyorsan futnak, de én gyorsabb vagyok. Szörnyű dolgokat ordibálnak, de ő azt mondja, hogy ne hallgassak rájuk, csak fussak tovább. Azt is mondja, hogy nem kaphatnak el, mert akkor mindennek vége. Emlékeztet, hogy mit tettek velem, és hogy mi lesz, ha elkapnak. Nagyon nyugodt hangon beszél, és egy kicsit sem tűnik kimerültnek. Igazából nem tudom, hogy mikor csatlakozott hozzám, de nagyon jó, hogy itt van. Én csak néha merek rápillantani, ő viszont végig a szemembe néz. Most veszem csak észre, hogy mennyire hasonlítunk.

Ennél már nem tudok gyorsabban futni, az egyikük pedig már majdnem utolért. Sípólva tudok csak levegőt venni, és a tüdőm ezt már egyre kevésbé viseli el. Hallom, hogy valamelyik elesik, kiment a bokája. A többi még mindig úgy lohol utánunk, mint éhes hiéna a zsákmány után. Ekkor kiérünk a fák sűrűjéből egy szántóföldre, aminek a túlsó oldalán ijesztő betonfal húzódik. Csapdába estünk, nem tudunk hová menekülni. Ha át tudnánk ugrani, akkor megmenekülhetnénk, valószínűleg egy főút van mögöttem, mert hallom az autók zaját. Meg kell próbálnunk. Azok meg egyre hangsúlyosabban kiabálnak mögöttünk, ő megfogja a kezem, és együtt mindent beleadva rohanunk át a göröngyös földön, a fal felé. Már majdnem elérjük a falat, amikor utasít, hogy csináljak mindent utána. Engedelmeskedem, és ugyanazokkal a mozdulatokkal kapaszkodok fel a hatalmas falra, mint ő. Az egyik üldözőm elkapja a lábam, és megpróbál visszarángatni. Sikerül egy erős rúgással kiszabadítanom magam, és azzal a lendülettel át is vetődöm a falon. Nagy puffanással érek az aszfaltra, ahol azonnal száguldó autók között találom magam. Ő leül mellém, és mosolyogva nyugtat, hogy most már minden rendben lesz, nem jönnek utánunk.

Aztán feláll mellőlem és én kétségbeesetten kérem, hogy ne menjen el. Kislányosan kacag, és azt mondja sosem fog elmenni. Többen is odarohannak hozzánk, és a tömegből valaki a mentőket hívja. De őt már nem látom sehhol, csak a vidám nevetését hallom még halványan. Vége, megmenekültem, most már elájulhatok.